

Φιλάρετος Στεφανάκης

Η βουβή παρέμβαση
ενός σήπτοντα νου

ΑΡΧΙΓΡΑΜΜΑ
arxigramma.wordpress.com

“Η βουβή παρέμβαση ενός σήπτοντα νου”

Φιλάρετος Στεφανάκης

filaretosstefanakis@gmail.com

Ποιητική συλλογή

(CC) 2015

Ψηφιακές εκδόσεις ανοικτού περιεχομένου

A P X I Γ P A M M A

arxigramma.wordpress.com

Το έργο “Η βουβή παρέμβαση ενός σήπτοντα νου” διατίθεται υπό την [Άδεια Creative Commons Αναφορά Δημιουργού-Μη Εμπορική Χρήση-Όχι Παράγωγα Έργα 4.0 Διεθνή](#).

Η ποιητική συλλογή “Η βουβή παρέμβαση ενός σήπτοντα νου” στοιχειοθετήθηκε σε ηλεκτρονικό βιβλίο το οποίο δύναται να διαμοιραστεί ελεύθερα στο διαδίκτυο με αναφορά δημιουργού, όχι για εμπορική χρήση. Δεν επιτρέπεται η παραποίηση του έργου.

Σημείωμα του συγγραφέα.

Αγαπητοί αναγνώστες,

η ποιητική συλλογή που κρατάτε στα χέρια σας είναι απλά στιγμιότυπα ψυχής που κρατώ σε συλλογή τα τελευταία πέντε χρόνια. Τα ποιήματα είναι τοποθετημένα κατά αισθητική σειρά, ώστε η συλλογή να έχει αφετηρία, μέση και ένα τέλος ως κατακλείδα στα αποτυπώματα της βουβής παρέμβασης ενός σήπτοντα νου.

Στο σημείο αυτό θα με συγχωρήσετε για τις λεξιπλασίες, τις παραφράσεις και όλες τις άλλες ποιητικές αμαρτίες που θα συναντήσετε στις σελίδες αυτού του βιβλίου. Ακόμη και κάποια ορθογραφικά είναι επιτηδευμένα, αποκαλύπτώντας έτσι την διττή σημασία των λέξεων και εν γένει κάθε ποιήματος, αφού κατ' αυτόν τον τρόπο εξαίρεται η αμφιβολία, κάτι το οποίο επιδιώκω.

Είναι η πρώτη ποιητική συλλογή που δημοσιοποιώ και ευελπιστώ να επιτύχω την Αριστοτέλεια καταγραφή περί ποιητικής της πιθανοφάνειας και της αναγκαιότητας. Άλλωστε αυτό το βιβλίο, για εμένα, είναι ακριβώς αυτό...μια εσωτερική αναγκαιότητα.

Ο κατα ποίησιν,

Φιλάρετος
Στεφανάκης

Λήθη

Ευπνώ

και ένα ζεστό αεράκι μου καψαλίζει τις ελπίδες
σε ένα ταξίδι που ο μάρτυρας Οδυσσέας μπορεί να συμβουλέψει
λείπω και τραχιά ακούγονται τα λόγια από μακριά
θεριεύουν οι μαύρες θάλασσες του πόθου
δυο μάλλινες αρβύλες γεμάτες λάσπη
μου στοιχειώνουν κάθε βήμα προς την Ιθάκη
και η πλανεύτρα Λήθη
αγναντεύει τα πανιά μιας πορείας
μπερδεμένης
ανιχνεύοντας κάθε πιθανότητα• εκτός ρότας...

Τρεις φωνές ανακατεύονται ρυθμικά
και κάνουν τ' άστρα ν' αδημονούν
να φτάσουν το απέραντο του σύμπαντος
και κάθε μέρα που περνά μας προσπερνά,
ενώ δεν έχουμε κάνει στάλα βήμα
και νιώθω ότι ένας μικρός θεός γελά μαζί μου
για κάθε όνειρο που δεν βρήκε απάγγελιο
στην γαλανή θάλασσα των σκέψεων.

Θα ξημερώσει κι' άλλο
και θα βρω το μονοπάτι μου για την Ιθάκη...

Σημειώσεις

φώτα εναρμονισμένα
με το απαύγασμα μιας
ελεγχόμενης μετάδοσης
τσουβάλιασμα μιας άηχης
μα προφανούς δικαιολογίας
θηριακά θέσφατα
μιας ταλάντευσης των ορμών
τόσο αρχέγονων, όσο και αληθινών
που δικαιώνουν
τα πιο δογματικά φόβητρα
κλεισμένα σε μικροσκοπικά κουτάκια
αντιλήψεων

κάπου εκεί
ένα βιβλίο ανοίγει
κι άλλο ένα κλείνει
η ισορροπία χάνεται
ένας αγώνας αρχινά
για την ίδια όψη
ενός άλλου νομίζματος

στο δωμάτιο
ο ήχος του εκρεμμύς
μαρτυρά
τις πιο ήπιες κατάρεις
του ανθρώπου
ένας αργός θάνατος
που καιροφυλακτεί
μασκοφόρος, ύπουλος, δόλιος

ευτυχώς
το δωμάτιο έχει παράθυρο
το παράθυρο έχει μια γλάστρα
η γλάστρα έχει ένα λουλούδι
που το χτυπά ο ήλιος
ο ζωοδότης

αρκεί ένα και μόνον πράγμα:
να μην ξεχάσω
να ποτίζω το λουλούδι
με το υδρόμελι
της ψυχής μου

Σηματοροί

κενότητα
έλλειψη
αστρική υπερβολή θαρρώ
ένα φως στο δωμάτιο
το καλώδιο θα φτάνει στην σελήνη
ίσως και πιο πέρα
παράγουμε μικροκύματα
επικοινωνούμε ως αλλοτινοί σηματοροί
δεν εξηγείται αλλιώς
είμαστε πολεμοκάπηλο είδος
αναμένουμε ένα σφάλμα
σε έναν αλγόριθμο αναληθσίας
ας μείνουμε φειδωλοί στ'ανείπωτα
ας θυμηθούμε να ζήσουμε
με μηχανική υποστήριξη

Άτιτλο IV

Στο πέλαγος μιας ψυχόπονης ματαιότητας
αγγίζω την οικουμενική σκέψη
μιας επιβεβλημένης κουλτούρας
δήθεν ελεύθερης
αγγάθι άγριου βάτου
ένα φίδι υπόκειται
στον ορισμό της.

Όσο κι αν προσπαθώ
ενέσιμα να αφεθώ
στην λευτεριά της σκέψης,
τόσο το διάλυμα νοθεύεται
με εικονοπλαστικούς αφορισμούς.

Με βλέμμα εμβριθές
συγκεντρωμένο και απρόσκοπτο
σε κόσμο επιθυμία
όσο κι αν αυτό
είναι η ρέμβη της ελπίδας
συνεχίζω να διαβιώ.

Συγχώρα με φίλτατε
δεν είναι δόκιμο σε ένα ποίημα κάτι τέτοιο,
όμως, καμιά φορά,
πρέπει να μιλούμε τα ίδια
με το υπαρκτό γκριζάρισμα
ενός άνθους που μαραζώνει.

Mangeur de viande

Η βοή των αυτοκινήτων
επίμονη θύμιση της ροής ενός ποταμιού,
μηχανικού,
τα ραδιόφωνα στα φανάρια
μπερδεύονται
όπως συγχέονται οι συνειδήσεις
με το τηλεκοντρόλ ανά χείρας.

Το φανάρι παίρνει το αγαπημένο του χρώμα,
στο «περίμενε»,
θα ήταν φρόνιμο να είχαν ζωγραφισμένες καρδούλες
να θυμίζουν ότι ακόμα υπάρχει αγάπη
για τους συνοδηγούς
στο δίπλα αυτοκίνητο
και οι γόπες στα τασάκια
βουνό
-όπως ταιριάζει σε κάθε έρωτα-
τσιγάρο και... κόκκινες καρδούλες.

Χωρίς προειδοποίηση
τα πράσινα ανάβουν,
ελικοειδή σχήματα με επίκεντρο
ένα ρολόι που ξεχνάμε να βάλουμε μπαταρία,
αλλά αυτό μας αξαπατά,
άφοβα, με δόλο
το μετείκασμα ενός ειδώλου
που κάτι θύμιζε από το πρόσωπό μας.

Η ταχύτητα πάντα αφήνει πίσω της ρύπους,
κι ας караδοκεί το ξυπνητήρι
μια αφύπνιση μήπως και ξεχάσουμε
να παράγουμε θολερά κάδρα.

Εν τέλει,
έχουμε πάρει την θέση
κυνηγών

χωρίς να είμαστε καν
κρεατοφάγοι.

Ευθείες γραμμές

Την παλέτα με τα χρώματα
αν μου δώσεις
δεν θα την πάρω
γιατί είναι άδεια· είναι καινή
άγνωστη
με μόνο το γκρίζο
όπως οι παλιές φωτογραφίες
όπως όταν είμασταν όλοι
σε στρογγυλό τραπέζι
και τρώγαμε και πίναμε
και τραγούδια κανάκευαν
την ψυχή μας.

Μα, αν κρατήσεις
τις παλιές φωτογραφίες
θα δεις ότι ο κάθε γνώριμος
κλείστηκε
και έβαλε σύρτες, κάγκελα, μπάρες
και ακλόνητες πόρτες
μήτε ο ήλιος, μήτε ο αέρας
δεν έρχεται για επίσκεψη
και τώρα ανακυκλώνουμε
το οξυγόνο σε έναν κύβο
που ακούει στο όνομα
σπίτι.

Συνδεθήκαμε με το φονικό ρεύμα
μέσω καλωδίων
μήκαμε στην μπρίζα
σαν πορτατίφ σκονισμένο
σε παλαιοπωλείο.
Ένας νέος κόσμος ναρκοθετεί τα όνειρα
ενός παιδιού που δεν
αντιλαμβάνεται γιατί γεννήθηκε.

Εκείνα τα τσιμπούσια
θα μείνουν στα τραγούδια
και αν ζωγραφίζουμε
μόνο με το γκρίζο
μη ψάχνεις να βρεις
γιατί ο παλμογράφος θα ζωγραφίζει
ευθείες γραμμές.

Άρνηση

Μπροστά μου ορθώνεται ένα τείχος
γεμάτο με συνθήματα σε μαύρο
ενός φυγόκεντρου κόσμου
αδιάλλακτου αποπροσανατολισμού,
σαν αδικοχαμένη καρδερίνα,
μιας ελπίδας που στάθηκε
στα σημεία των καιρών.

Οι σκάλες τσακίσαν τα όνειρά μου
γιατ' είχαν σαθρά σκαλοπάτια,
μια αλάδωτη, κακοκουρδισμένη μηχανή
που παράγει ανείπωτο μίσος
και μαρσάρει με μένος
να φτάσει πρώτη στο τέλμα.

Δίπλα υπάρχει μια παιδική χαρά
μια σάπια τραμπάλα
χωρίς φωνές των αγγέλων.
Οι κούνιες λικνίζονται
με τον καυτό αέρα της ολοκλήρωσης,
σαν αλλοτινό εκρεμμές
μιας σπουδαίας αποκάλυψης.

Βαρίδια βαραίνουν τον φόρτο
άλλης μιας μέρας που χάθηκε
στο αέναο συλλογισμό της νύχτας.

Έτσι ασύδοτα στριφογυρίζει στο μυαλό μου
ότι η ελπίδα κάπου στο βάθος
καλά κρυμμένη
τρώει με χρυσά κουτάλια.

Λυκογεννέσεις

Δεν είναι μύθος, μήτε γητειά
δεν είναι ιστορία
που διηγούνταν η γιαγιά τα βράδια,
για να τρομάξουν τα άδοξα παιδιά,
ενώ στις ψυχές τους
ανεξίτηλα τα σημάδια.

Δεν είναι μύθος, μήτε ψέμα
δεν είναι σαγήνη σε ανήσυχα πνεύματα
είναι υπαρκτός ρεαλισμός
που κάποιος διψάει για φρέσκο αίμα.

Δεν είναι δάγκωμα, κατάρα ή ευχή
δεν είναι δόλος, δεν είναι θυμικό
σε βρώμικα παιχνίδια
δεν είν' μαγεία, δεν είν' φωνή
από άϋλα πλάσματα του σκότους
δεν είναι αλχημιστής κρυμμένος
πίσω από πρόδηλη μαγγανεία.

Δεν είναι αλλόκοσμο δημιουργημά
συγγραφέα,
δεν είναι παράδοση σε φόβο των ανθρώπων,
δεν είναι δίδαγμα ιστορικό
από βιβλίο με, δίπλα του, κερί αναμμένο.

Δεν είναι ουρλιαχτά στα βάθη των βουνών,
δεν είναι δόντια λερωμένα με κόκκινο χρώμα,
δεν είναι σπασμένο φυλαχτό
δεν είναι φόβητρο για υπακοή,
δεν είν' τεχνούργημα σκοτεινό, καλά κρυμμένο.

Ειν' του ανθρώπου ο πόνος, ο καημός
είναι το γάλα του παιδιού που αυτός δεν έχει
είναι η πείνα η σουβλερή,
που έτσι άκομψα μια μέρα
μπορεί να εισβάλει στην ζωή
και να συμβούν
λυκογεννέσεις.

Άιτιλο ΙΙΙ

Τα πουλιά πετούν ψηλά,
γιατί δεν αντέχουν να βλέπουν
τον κυρίαρχο
να κοιτάει στην Γη
και να μην κατανοεί
όλα αυτά που εκείνα βλέπουν.

Λευκές σελίδες

Τί μας διδάσκουν τα γυάλινα κουτία;
Ίσως να είναι η μία όψη
ενός αφελούς κόσμου
που δικαιώνει την αξία του χρόνου
και οι παραγωγικές μηχανές
να μετατρέπονται σε παραχάραξη
ονείρων.

Τότε χωρίσαν το ένα, σε δυο κομμάτια
αυτό έγινε πριν πολλές, ανεξήγητες,
αιωνιότητες
καθώς το είδος απέτυχε οικτρά
να δικαιώσει το όνομά του.

Δεν φταίει κι αυτό
καθώς ο ύπνος αρέσκεται πολλάκις,
τα κουρασμένα μυαλά αδυνατούν
δημαγωγούς να διακρίνουν.

Μα όταν συμβαίνει αυτό
αίμα χύνεται για ποιος θα έχει
τον έλεγχο
αυτό το άμορφο λεκτικό
κατασκεύασμα
που ο ουρανός τόσα πουλιά
καλεί επάνω.

Υπάρχει και κάτι που όλοι αυτοί
ξεχνούν
οτί η ελπίδα πηγάζει από τα έσω
της ψυχής
και όσο και αν προσπαθούν
να κοστολογηθεί,
θα αποτύχουν γιατί
ο άνθρωπος έχει
έγχρωμη κατάθεση ψυχής,
σε λευκές σελίδες.

Και αν η λήθη υπερνικήσει
τον κόσμο όλο
και τα γραπτά χαθούν
αφού σβήσει το ρεύμα,
έχει συμβεί ξανά
με πύρινες εκδικήσεις
τότε, ξανά, η ψυχή θα κληθεί
να καταθέσει τα ενδότερά της
στο χαρτί.

Φιλοφρονήματα

Το φως σταματά
στις κόρες των ματιών μου
δεν το αισθάνομαι
βαδίζω ολόγυρα τυφλός
μονάχα ασπάζομαι τις άυλες νότες.

Μα κάτι συνέβη, σταμάτησε η μουσική
και τα τραγούδια σωπάσαν μια για πάντα
φωνές ακούω να έρχονται μ' ορμή
και οι ειδήσεις σου λένε τα συμβάντα.

Οι νότες φύγαν, ταξίδεψαν μακριά
στον Δία πέρα, στον Πλούτωνα ακόμα
στην Γη, μας λέγαν , σωπάσαν τα πουλιά
φορέσαν όλοι τα φίμωτρα στο στόμα.

Ο φόβος ήρθε και πήρε την θέση του μαέστρου
θαρρείς πως έχει του κόσμου όλη την πλάση
μα δεν γνωρίζει ότι κρατάει
σπασμένη μπαγκέτα
και οι μουσικοί θα μπερδευτούν, θα παίζουν
άκομψα φιλοφρονήματα.

Αιτίλο ΙΙ

Τί νόμιζες, ανόητε;
ότι δεν βλέπω;
ο εθελοτυφλών απαντάται
ως ο χείριστος φονιάς
όταν ψυχές, τα δειλινά,
στριμώχνονται σε μια φέτα ψωμί.

Τί νόμιζες, δειλέ;
ότι δεν ακούω;
τους ήχους από τα δάκρυα των αγγέλων
και τα φτερουγίσματα,
στα σοκάκια, από τα περιστέρια
αυτήκοοι συνωμότες.

Τί νόμιζες, αλλαζόνα;
ότι σε πιστεύω;
τα έκδηλα ψέμματα
γδούπος τους σφυριού
που έτσι, άκομψα,
έχεις ξεπουλήσει.

Μα θα ἴρθει εκείνη η ώρα
η ευλογημένη
που τα τραπέζια θα είναι γεμάτα
και συ θα πεινάς
τα περιστέρια με τα γαμψά τους νύχια
θα σου ξεσκίζουν τα μάτια
και το σφυρί θα σε χτυπήσει στην καρδιά,
εκεί που πονάς.

Κίβδηλες εμμονές

Νομίζεις πως ξέρεις...
εμμονές
εκείνες η σαρκόμορφες κατάρρες
του πονεμένου μυαλού
έχεις και 'συ, έχουμε όλοι
Πηγάζουν από τρισκατάρατες πηγές
του πόνου και του φόβου
παιχνιδίσματα στις σκιές
των δέντρων.

Οι αετοί επιθεωρούν
να βρουν ολόγιομο φεγγάρι
χάσκουν αυτάρεσκα ψηλά
είρωνες στα «κουφά».

Αν ξέρεις λοιπόν πως είναι
να προσπερνάς τις λεωφόρους
αμφίπλευρα κοιτάς
με το κεφάλι σκυφτό
και το βλέμμα καρφωμένο
πάντα κάτω.

Έτσι σ' έμαθαν, δεν φταις!
ακόμη τ' αντίθετο σου λένε
μην τους ακούς, μονό ευχές
γλυκό φιλί της μάνας
στο μέτωπό σου.

Και όταν φτάσεις στο αμήν
και θέλεις όλα να τα γκρεμίσεις
ίσως δολοφόνος, να γεννείς,
στόχο βάλε μόνο
τις κίβδηλες εμμονές...

Εκδίκoος

Έξω ο φόβος δικαιώνει τον τολμών
και εγώ μόνος μου της καρδιάς μου τζιβαέρι
δύο λέξεις και μια νόηση ως επιλαχών
μια δυο ιστορίες φίμωτρα για όλους.
Το τσουβάλιασμα στους δρόμους δίνει και παίρνει
ενώ δεν ξέρω ο γινώσκων μιας ιδέας
έωλης, μετέωρης, τί ζητάς;
Οι ματιές διαξιφίζονται συχνά
και η μπόρα ακροβατεί στην πόλης τις στέπες
όταν λείπεις η βροχή που μελωδεί
και της ώρας που ο χρόνος της τελειώνει
μήτε ύπνος, μήτε όρθιος περνώ
απ' τα επίπεδα ξημερώματα του κόσμου
και ρωτάς που ξανακούς και από τους ίδιους
ανακοίνωση, ξανά ρωτάς , μα τίποτε
ένα δάκρυ, μια εικόνα, ένα λουλούδι
που ο ήλιος έτσι πρόδηλα έχει σκοτώσει.
Η απουσία σου συντροφιά μου, θυγατήρ
πάλι μόνος μου θα απομείνω και το ξέρω.

Στο όνομά σου, αίμα πέφτει και ο δηλών
συνεχίζει αμμοθύελες να σπέρνει
και εγώ σαν αλλοτινός γελασμένος
σε πιστεύω και ευφραίνω τα λεγόμενά σου.
Ο προδομένος δεν έχει λόγια να κρυφτεί,
ο συνωμότης έχει μάσκες να φορέσει
αν δεν θέλεις , την σκανδάλη γρήγορα πατάς,
μην ακούσεις καμια λέξη που πονάει.
Από τότε που στα γρήγορα περπατάς
το κεφάλι σου καλύπτεις με καπέλο
και τα χρώματα ξορκίζουν στο όνομά του,
γιατί διάλεξες τον εύκολο δρόμο. Δειλέ!
Η θύμισή σου το όνομά μου θα φωνάζει
μάρτυρας το μαξιλάρι σου τα βράδια
κατάχρηση στα ίδια τα λημέρια
καμιά διαφορά, κανένα νόημα, έχεις χάσει!

Τώρα το κρίμα!... Είναι δικό σου, στο χαρίζω!
αντίκρυ στην θάλασσα σαν πέτρα
να σε βουλιάζει δίχως βιλιά να σωθείς
και ο κόμπος το κεφάλι σου θα πάρει.
Γλυκιά εκδίκηση η σιωπή...

Πυγολαμπίδες

Επιλέγω να γίνω ο σήπτων νους του εαυτού μου
εφόσον πρόκειται να δώσω την σύστασή μου
και αν πιστεύω ότι το δίκιο δεν υπάρχει
σε σύγχρονους ναούς και πίστης στο χαρτί
με την βούλα της παρουσίας μου, δεν παρευρίσκομαι.

Επιλέγω να διδάξω το «φύσει αδύνατον»
στον εαυτό μου όταν τα 'στέρια αγναντεύω,
ενώ η κόφωση αργόσυρτα επέλθει,
οι Ερινύες θα μοιάζουνε βουβές
το φεγγαρόφωτο, λυχνίες στο διάβα μου.

Ένας ρήτορας θεριεύει και γδουπαίνει
και παρέα του κυμβαλοκρούει την αλήθεια
πουλημένη, εκδιδόμενη στην πίστη
συμβαλλομένη ασφάλεια,δηθενιά
συγνώμη, δεν θα πάρω!

Ο μαγνήτης ξέρει καλά να προσκολά,
ενώ η πόλωση υπάρχει στο ακέραιο
κάπου ενδιάμεσα τα σύμβολα φοβίζουν
και η θολωμένη γνώμη καλά κρατεί,
τα σκυλιά, όχι εμένα.

Το σκοτάδι που μου τάζουν δεν φοβάμαι
αν και θέλω δυο πράγματα απλά,
πηγολαμπίδες θα μου δείχνουν τα λιβάδια
και είναι πλήθος, θεριά ολόκληρα,αληθινά
θα φωτίζουν όταν κρύψει το φαγγάρι.

Και η γνώση μου σταματά πιο πέρα λίγο
αν θα γνώριζα όσα ξέρει Εκείνος όλα.
Το φεγγάρι, ξέρεις, το κρύβει ο ήλιος πότε πότε
μα σαν όνειρο θα 'ναι μέρα ξάφνου στην στεριά
και το απόλυτο στης θάλασσας τ' ανέμων θα 'χει φύγει.

Σ' όλο αυτό δεν συμμετέχω και ας το θέλω
όσο ο κήπος μου έχει ήλιο και νερό
μόνο η ερπύστρια με τρομάζει και ιδρώνω
τα τραγούδια σαν σειρήνες θ' αντηχούν
στους λαβύρινθους του μυαλού μου.

Η πέρα θάλασσα

Ο ήλιος σιγά σιγά θεριεύει
και μου τάζουν τ'άστρα του ουρανού,
ενώ το πυρ μου τρώει τα σωθικά
ας πάει στην πέρα θάλασσα.

Η φύση δακρύζει
με την σοφία ενός διψασμένου έφηβου,
έτοιμη να εκδικηθεί,
ας πάει στην πέρα θάλασσα.

Ένα μάτι με βλέπει
μονάχα όταν αντιγυρίζω το βλέμμα
ούτε κρασί τέτοια θολούρα,
ας πάει στην πέρα θάλασσα.

Οι λέξεις χάνουν το νόημά τους,
κάποιος μου κλέβει την λαλιά
και στέκομαι βουβός να αγναντεύω
ας πάει, και αυτό στην πέρα θάλασσα.

Μίλια πολλά οι αλυσίδες
στα πόδια μας περάσαν τα βράδια
ο Μορφέας θα συνωμότησε μαζί τους!
Ας πάει στην πέρα θάλασσα.

Η γεύση χάθηκε, τρώμε, πια, ψηφία
μιλάμε σχεδόν την ίδια γλώσσα
χωρίς να μιλάμε με μελωδία
κουφάθηκα; Ας πάει στην πέρα θάλασσα.

Η εμπιστοσύνη άλλαξε ορθογραφία
απεικονίζεται με αριθμούς
χαρτιά γεμάτα χρώματα στο γκρίζο
ας πάνε, και αυτά, στην πέρα θάλασσα.

Φοβάμαι την μέρα που όλα θα φύγουν
θα μείνω γυμνός,
αφού όλα θα είναι πέρα,
μάλλον θα πάω και 'γω, θα με τραβήξουν!

Σαν μαγεμένοι, η πέρα θάλασσα μας αγαπά!
Και τα γλυκόγευστα «θέλω» μας κυβερνούνε
όλα απαντώνται σε αυτά
που τόσο καιρό, κατάρα, αφορίζω...

Άτιτλο Ι

Χιόνι θα δούμε τον Ιούλη,
τα πουλιά να μην πετάνε
και τα ψάρια να μιλάνε
με άεναη φωνή του ήλιου
που δύνει μόνος.

Θα δούμε τα έλατα να βγάζουν μήλα
σάπια
και αναίσθητα να κοιμούνται
σαν να μην καταλαβαίνουν τί συμβαίνει
αντί να πέσουν στα κεφάλια
να φωνάξουν «προσοχή!»
να ματώσουν όταν χτυπήσουν στην πέτρα,
να μας ειδοποιήσουν
γι' αυτό που έρχεται.

Θα δούμε μάνες να βλέπουνε οθόνες
και να ξεχνούν τα χρώματα
σαν αλλοτινή λήθη
του ουρανού εκδίκηση, βροχή.

Θα δούμε τα μύρια όσα,
και άλλα τόσα
μα θα ξεχάσουμε των πάντων
το τραγούδι
που άφηνε στην καρδιά
τον ρυθμό για να χτυπήσει.

Μικρές ναυμαχίες

Τα φώτα ανάβουν
όπως ανάβει η φλόγα στο τζάκι
μια πεταλούδα αργοπεθαίνει
τα φτερά της το μόνο χρώμα ολόγυρα
το γκρίζο κατατρώει το όμορφο
λανθάνουσα θλίψη
καθοδηγούμενη και εκτενώς διδαγμένη
το επαπειλούμενο μέλλον
θυσιάζει τη νιότη
στο όνομα μιας βασίλισσας πόρνης
ετεροκαθορισμένη υπόσχεση
για το νέο μαντάτο
που αίμα θα χύσει.

Τα όμορφα λόγια
μουσική για τα πιο φονικά μυαλά
μια μάνα κλαίει
για το αδικοχαμένο της κομμάτι
αυτό της καρδιάς·
οι πιθηκοί βογγάνε
στης ζούγκλας το χάος
και πιο πέρα ο φόβος
τα έρμα φυλάει
αδρά πληρωμένος.

Η ταχύτητα σκέψης
ορίζει τα πάντα
σε κάδρο φυλακή
κακοφτιαγμένη τέχνη
εικόνες στη γιάλα.

Τα όνειρα υπάρχουν
μονάχα στα βιβλία
το χάος αντιμάχεται
την καθάρια σκέψη
ψυχαναγκασμοί το ελάχιστο
ο άνθρωπος παθαίνει

συλλέκτης να γίνει
ενθυμίων θανάτου
βαπτισμένης νίκης
ενάντια στον ίδιο.

Τα βράδια αναρωτιέμαι
χαζεύοντας τον καπνό του τσιγάρου
που λικνίζεται ως πάνω
αν αλήθεια υπάρχει
στα μύχια του καθένα
ίχνος ντροπής
που το είδος τ'ανθρώπου
έχει εμφανώς αποτύχει.

Ανόητες σκέψεις
καμία απορία
επιβάτες σε καράβια
μικρές ναυμαχίες
με ναύτες που χάνονται
παιδιά δίχως αύριο
δίχως πατρίδα
δίχως πίστη
δίχως ελπίδα...

Η αλήθεια έχει την τάση
να κρύβεται επιμελώς
πίσω από λέξεις
που προκαλούν τα φόβητρα
της οικουμένης·
η αλήθεια πονάει
και όλοι σωπαίνουν
μήπως και χάσουν
μια αξιοπρέπεια που
είναι αφιερωμένη
στους μόχθους μιας ολόκληρης
ζωής.

Το άγνωστο τρομάζει
όπως μια βάρκα εν μέσω τρικυμίας
ο καλός καπετάνιος

είναι μονάχα αυτός
που με αυταπάρνηση θα αφήσει
τα παιδιά του - επιβάτες- στην πιο
όμορφη ακρογιαλιά.

Καταλήγω και πάω
να πράξω τα ίδια
ο άνθρωπος χωλαίνει
απ' την κορφή ως τις άκρες
μα πάνω απ' όλα
θα πρέπει να ξέρω
πως συμμετοχος είμαι και γω
σε ένα σύστημα που
αφήνει πίσω του
σκοτωμένα όνειρα.

Αφορισμός απονενοημένων σκέψεων

Είναι όμορφα, σου λέω, έξω
έχει κόκκινα ποτάμια
σκυλιά κυνηγούν ανθρώπους
να φάνε λίγο κρέας
που περισσεύει
έτσι τους είπαν το βράδυ στις ειδήσεις
σκύλων.

Κάποτε με κοροϊδέψανε
πως ο σκύλος είναι ο πιο πιστός φίλος τ' ανθρώπου
μα ο λύκος είναι ξάδερφος
δεν φταίω εγώ
η βιογεννητική φταίει
η τρισκατάρατη γνώση ίσως
που τα σκυλιά τριγυρνούν και σκοτώνουν.

Και οι άνθρωποι σ' αντεκδίκηση τρώνε ανθρώπους
στιφάδο, ίσως και λίγο μπριάμ με κρέας
που αναδύει ξεχασμένους πόθους
μιας ζωής που δεν έζησαν ποτέ
ζωντανοί νεκραναστημένοι
από έναν θάνατο χωρίς λόγο κι αφορμή
χωρίς αιτία.

Εκείνο το πρωινό με πλησίασε ένα κουτάβι
κουνούσε την ουρά του πέρα δώθε
σαν καλοκουρδισμένο ρολόι στον τοίχο
που βιαζόταν να περάσει η ζωή από μπροστά του
σαν ένας ίλιγγος από την δίψα και την ταχύτητα
με ένα πήδημα που θρώσκει στα καλντερίμια
του μυαλού που σήπει.

Το κουτάβι παραπονέθηκε πως δεν του αντιγύρισα
ένα χαμόγελο
και ευθύς μου έκοψε το ένα μου πόδι από την βάση
και στάθηκε μπροστά μου να σπάει τα κόκκαλα με τα κοφτά του δόντια,

ενώ εγώ η μόνη μυρωδιά που πήρα
ήταν αυτή του δικού μου αίματος.

Με κυρίευσε φόβος, δεινός
άραγε που κρυβόταν;
το κουτάβι βαφτίστηκε στο αίμα τ' ανθρώπου
πλέον ήξερε τι λιχουδιές είχε να περιμένει
και 'γω κουτσός έμεινα να αγναντεύω το πόδι μου
ν' απομακρύνεται.

Στο τέλος κατέληξα σε μία απονενοημένη σκέψη
που δεν μπορώ να εξιστορήσω σε ένα ποίημα
πως φίλοι δεν υπάρχουν πια, μονάχα σκύλοι
που σου τρώνε τα πόδια, φιλικά, κι ας έχεις κι άλλα
και τότε έπιασα ένα κλαδί συκιάς
και έριξα λίγο γάλα στην πληγή για να τσούξει
και να θυμίσει λίγο στην απελπισιά μου
πως οι φίλοι υπάρχουν μονάχα να δαγκώνουν
ενώ σου κουνάνε φιλικά την ουρά τους.

Αποκάλυψη

Όταν ο ήλιος δύσει
και απ' την ανατολή θα τρέξει αίμα
αντί του ηλίου οι αχτίδες,
όταν το σκότος το πηχτό
κατακλείσει το παν
και κανένας λαμπτήρας
του ανθρώπου κατασκεύασμα δεν φωτίζει
τις λευκές σελίδες που διψούν να γεμίσουν με μελάνι,
όταν τ' ανθρώπου ο νους νοσήσει
στην σήψη της σκέψης περιπέσει
και η μυρωδιά του σάπιου αναδυθεί,
όταν τα πυρίμαχα σπάσουν
σε χιλιάδες μικρά κομμάτια
όπως της ζωής τη σύγχρονη κατάρα,
όταν αλλόκοσμα τέρατα ξεπηδήσουν
από τα πέρατα της γης καταγώγια
που αδημονούσαν να βγουν και να κατασπαράξουν
των ανθρώπων τον φόβο και το αίμα,
όταν τα δάκρυα στερέψουν
και οι ψυχές ιδροκοπούν για λίγο ύδωρ
και η δροσιά χαθεί σαν μια λέξη
από ένα αρχαίο βιβλίο της Λήθης γνώση,
όταν πάνω σε έντομα ορθώνονται
έφιηποι εκδικητές της Μάνας Φύσης
και με φωτιά καψαλίσουν την σάρκα
και το Ωραίο πεθάνει μια για πάντα,
τότε ίσως ο άνθρωπος κατανοήσει
ότι είναι ντροπή• είναι άδικο για τον ίδιο
στο όνομα του μικρού θεού του
να θυσιάζει στους σύγχρονους βωμούς νομισμάτων
μικρούς αγγέλους και όνειρα
πιο αγνά και από της μάνας χάδι.

Εξαιρέσεις

Όπως η νύχτα εξαιρεί τον ήλιο
όπως η σκιά εξαιρεί το περίγραμμα
όπως ο φόβος εξαιρεί την σπουδή
όπως το φίμωτρο εξαιρεί τ' ανείπωτα
όπως το εναργές, αβέβαιο μέλλον
εξαιρεί το θεμελιώδες
όπως διάκειμαι μέσα στη σαθρή άμμο
να βουτήξω στ'ανοιχτά της ασαφούς θαλάσσης,
όπως όταν οι σκοτεινές ατραποί
σεργιανίζουν στο μυαλό μου
σαν αλλοτινοί απεικαστοί
των προβλεπομένων ψευδαισθήσεων
όπως τα χάωδη κατάστιχα
εξαιρούν την ουσία
όπως ο σύγγονος στερεύει
συγγόνου τροφή
χωρίς αιτία
όπως η ομοιούσα πλάση
απορρίπτει το ψεύτικο
κάπως έτσι
ένα πρωινό
κάποιος φύλακας άγγελος θα προνοήσει
να φέρει εις πέρας
την εξαίρεση στον κανόνα.

Η σοφία της νύχτας

Φυγόκεντρος διάθλαση
Σαν τέρψη κάθε λάγνας απόλαυσης
Συνονθύλευμα σκέψης της οικουμένης
Σε κάνει και φοβάσαι
Σε κάνει να νοιώθεις μυρμήγκι
Μπροστά σε μια φωλιά που δεν έχει πόρους
Που δεν έχει τον σίτο
Που τόσες μέρες κουβαλούσες στην πλάτη
Που δεν υπάρχει ίσκιος κάτω από ένα δέντρο
Μόνο νύχτα
Που δεν αναμειγνύεται
Το φως του φεγγαριού
Που συνέχεια αφορίζεις
Λες και ο ήλιος είναι ο φίλος συνωμότης σου
Ενώ τ' αηδόνι σου σιγοψυθιρίζει
Κάθε βράδυ ανελλιπώς
Πως η ζωή δεν είναι τίποτα άλλο
Πέρα από αυτό που δεν μπορεί να γραφτεί με λέξεις

Ένας κόσμος γεμάτος βροχή

Τ'ανείπωτα δεν ζωγραφίζονται
δεν γράφονται με στίχους πεζούς
μονάχα της ακροθαλασσιάς τα βότσαλα
ωχριούν θεριεύοντας το αλμυρό νερό.
Η μυσταγωγία της νύχτας χαλιναγωγεί
τους ημερίσιους πόθους
και σαν φερέφωνο ιχνοπατά
σε μονοπάτια του Φόβου,
δειλά δειλά αντρώνει
κάθε μύχια σκέψη,
επιθυμία
ή έστω κατάρα.
Αλήθεια, τί γίνεται
όταν σου κλέβει το όνειρο
σαν εκδίκηση,
σαν δόλια απόφαση,
σαν ενοχική μαχαιριά
ενός γενναίου πολεμιστή;
Τα πάντα αιωρούνται
στα κρυμμένα μονοπάτια της θλίψης
και οι μέρες που φτάνουν
βροντούν την πόρτα της ψυχής
για ένα ακόμη χτύπημα
εκεί ακριβώς που
τα όνειρα δεν έχουν θέση
σε έναν κόσμο γεμάτο βροχή.

Σπουδή στον ποιητή

Πόσα δάκρυα έχυσες για να γράψεις ένα ποίημα;
Πόσα μάζεψες για να ποτίσεις την ψυχή σου;
Την ψυχή σου; Ας γελάσω!
Την θαλερή σου σκέψη θέλεις να τιθασεύσεις.
Να γιγαντώσεις τον έσω διάλογο με το είδωλό σου•
που τόσο αγαπάς.
Να φιμώνεις κάθε επιθυμία του κορμιού σου
που βαφτίζεις ανάγκη
χωρίς από πόνους να ξέρεις
λες και υπάρχει μια ζυγαριά
που ολιτομετρεί τον πόνο
των περιπλανώμενων ψυχών
στον φυγόκεντρο , τούτο, κόσμο.
Η έρημος είναι καυτή
και δεν ξέρεις από γεωγραφία.
Δεν είσαι εκεί που είσαι.
Νομίζεις, υποθέτεις, ελπίζεις
να είσαι κάπου... καλύτερα.
Ανυπομονείς, ενδόμυχα, να μυρίσεις θυμίαμα
για να ευχαριστήσεις τον φόβο που είσαι
ζωντανός, ακόμα.
Δεν έχεις μειλίχια λόγια, ποιητή, σου στέρησαν!
Είσαι ψεύτης!
Ένα φιάσκο της γλώσσας, ένας προδότης του χαρτιού.
Θέλει θυσίες, ποιητή , και δάκρυα πολλά.
Δάκρυα αντί για μελάνι.
Να μαυρίσουν από την αναμονή.
Να στεγνώσουν στο ματωμένο χαρτί
Και τα δάκρυα έχουν ταυτότητα.
Πρέπει να είναι δικά σου.
Μόνο τότε , ποιητή
ο κόσμος παίρνει χρώμα
τα δέντρα ξεμυτούν στα ξέφωτα
οι αετοί φωλιάζουν στις εύκαμπτες κορυφές
κι όταν βρέχει
ο αέρας μοσχοβολάει βρόχινο νερό
ποτιστικό

η ζωή θωπεύει την ουσία της
και τα τέσσερα στοιχεία της φύσης
εναγκαλίζονται το βάπτισμα
της αιωνιότητας.

Εισιτήριο

ένα τραίνο περιδιαβαίνει τα άδεια δώματα του τόπου μου
μάυρος καπνός ενώνεται με τα φορτωμένα σύννεφα
οι συριγμοί αντηχούν σε πείσμα του ειρηνικού τοπίου
ένα νυστέρι ξεριζώνει την όποια πράσινη απόχρωση
ο αγέρας καψαλίζει τα πνευμόνια σε κάθε ανάσα
το ψυχρό μέταλλο στοιχειώνει τα όνειρά μου
σφυρίζει και τρέχει
(θαρρώ σφυρίζει ανέμελα)
σε ταχύτητα πάντα εντός ορίων
προδιαγεγραμμένη πορεία
προαποφασισμένη μοιρασιά
και εμείς επιβάτες
να περιμένουμε στις ουρές για ένα εισιτήριο
-δανεικό-
για έναν κάλπικο προορισμό

Χρωμόσωμα

Το κόκκινο ανακατεύω με το κίτρινο
και βάζω λίγο μπλε
πιτσιλώ τα όνειρα με μερικές σταγόνες ηδυπάθειας
αναμοχλεύω τον καπνό του τσιγάρου μου
στέλνοντας σήματα καπνού
στο είδωλό μου
και ακούω την ασυνείδητη φωνή
λάγνα
απερίσκεπτα
και όσο κι αν μοιάζει
επιτηδευμένο
εκλιπαρώ για το χάδι σου
που τόσο αναστατώνει
τα δάντεια επίπεδα της κόλασης.

Δεν φταίω εγώ
το χρωμόσωμά μου φταίει
που περιμένει εναγωνίως
να το εκθιάσεις· άτυπα,
ας μη ξέρω χημεία
ξέρω απ' τα χρώματα
που τονίζουν
με φρόνιμες πινελιές
σε έναν άφρονα, του έρωτα, δουλικό
το μάθημα της υπομονής
να ξεκλειδώσει, επιτέλους,
η τράπεζα της γοητείας σου
να καταθέσω , ευχαρίστως, τους λογαριασμούς μας
βάζοντας ενέχειρο τα βράδια.

Χαϊκού

Καμπύλες έχεις
γεμάτες σφρίγος,
αναστατώνεις!

Μονάχη μένεις,
αμφιδεξια μίση
σε κατακλείουν.

Μοντέρνος έρωσ,
αναμφίβολα πάθη
κι εσύ στο δώμα.

Αφορισμούς και
μίσος γεμάτη είσαι,
διαφεντεύεις.

φωνή βοῶντος
έν τῇ έρήμῳ έστί
άκρα μοναξιά.

Έρωσ μονάχος
στέκει στα αρμυρίκια
εξιλεώνει.

Πέτρινα φιλία,
στο σώμα σου πάνω
ασφυκτιούνε

Αιτιατά

Δεν ήταν τυχαίο ον!
Τους αγέρες έσκιζε γενναία
είχε φτερά, δυνατά και
όψη μειλίχια.
Μια μέρα αυτόβουλα
ξεκίνησε ταξίδι στο απομεσήμερο
κανείς δεν ήξερε για που
τον λόγο και τον χρόνο.
Τον είδαν μονάχα να φεύγει για πάνω.

Ονειρευόταν τα σύννεφα
κι ακόμη πιο πάνω
έργο θεάρεστο
τ'ανθρώπου το όνομα να κλέψει
πουλιά θα υπήρχαν,
τα βράδια σκεπτόταν
ακόμα και στον Παράδεισο,
δεν ήτανε φήμες!

Ανέβαινε μοχθώντας
βαριανάσαινε στους αγέρες
τα σύννεφα φτάνει
γλυκιά ιδέα σφηνώθηκε
να ξαποστάσει λιγάκι,
τα μάτια του πέσαν
στον άνθρωπο κάτω
να μοιάζει μυρμήγκι.

Στα σύννεφα υπήρχε
πουλί ξεχασμένο
κοινή η πορεία
παλιά ιδεολογία
πεινούσε και κρύωνε
γλυκάθηκε απ' την ιδέα
φοβήθηκε το ύψος.

Τότε συναντήθηκαν
το λόγο του ζήτησε
αιτιατή η μοναξιά του;

Οι τύχες τους συνδέονταν
όπως των ανθρώπων στη γη
το ίδιο όνειρο είχαν
βοή στ' αυτιά τους
τα χειμωνιάτικα βράδια
στη φωλιά στα έλατα.

“Γύρνα πίσω”, του πρόταζε
με περίσσειο πόνο
“εγώ έμεινα εδω πάνω
λες και ο άνθρωπος κάτι ξέρει
που δεν κοιτάει πέρα από τα σύννεφα”.

Ο αετός του είπε
ο άνθρωπος δεν βλέπει
μονάχα φαντάζεται
μονάχα πιστεύει
και ξάφνου φτερούγισμα
καρφί προς τα πάνω
για ένα ταξίδι
θολό, χωρίς πλάνο.

Παγωμένη κόλαση

το μελάνι μου αδειάζω
όπως χύνω τα δάκρυά μου
και αφήνω τα αποτυπώματά μου
σε ένα κομμάτι χαρτί,
στο χαρίζω
με αυτόπητη μάρτυρα την καρδιά μου
κι εσύ γελάς· δεν θα μπορούσε
να είναι καλύτερη η μαχαιριά.

Μα, με τσαλάκωσες
όπως τσαλάκωσες το χαρτί στα σκουπίδια
και άφησες τις ζάρες του χαρτιού
να περιπλανώνται
σε αχαρτογράφητους τόπους,
δεν θα μπορούσε να γίνει
πιο όμορφη
η παγωμένη κόλαση.

Αστερισμοί

...μα πάνω απ' όλα
ένα πράγμα φοβάμαι,
μην φύγω.

Αν, όμως, φύγω
μην ξεχάσεις ν' ανοίγεις τα παράθυρα
να μπαίνουν οι πρώτες ακτίδες του ήλιου
ν' αγγίζουν το άμεμπτο, του ύπνου, πρόσωπό σου,
μην ξεχάσεις να μου φιλάς τα παιδιά
και ένα χάδι απ' τ' άγγιγμά σου να χαρίζεις
σαν να 'μουν κρυμμένος μέσα στην ντουλάπα,
σαν να ' μουν εκεί...

Μην ξεχάσεις ότι ο χρόνος
άκομψα φανερώνει τις χαρακιές του,
όμως η εικόνα σου αντιμάχεται της δύναμής του
για λόγο που μόνο ο Έρωτας γνωρίζει
και έχει καταγράψει στα μεγαλειώδη κατάστιχά του,
κάπου εκεί είναι αυτοί οι στίχοι,
ας είναι· ας γίνω για μια φορά λογοκλόπος
μαζί τα γράψαμε ούτως ή άλλως
έτσι κρατήσαμε δικαίωμα σ' ένα όνειρο
στην περικοκλάδα που πλέξαμε,
τηρώντας τις αγαπημένες σου νουθεσίες.
Μην ξεχάσεις στα χέρια σου να πιστεύεις,
μόνο αυτήν την πίστη σου εγκρίνω
μ'αυτά θα χτίσεις
μ'αυτά θα ζεις.

Μην ξεχάσεις να ζεις!

Μην ξεχάσεις να διώξεις τον φόβο,
μερικά βράδια είναι άνιση η μάχη με τον φόβο
όμως σκέψου ότι δεν έχεις δικαίωμα
να την χάσεις.

Μην ξεχάσεις να ζεις, νομίζω ότι στο 'πα
μην ξεχάσεις να ζεις!

Μόνο έτσι θα χαρίζεις απλόχερα τα χρώματα στο γκρίζο
επίπλαστο κόσμο

φτιάξε έναν κόσμο γεμάτο από φως,
χρώμα, ουσία, ένα ορμέον ρεύμα,

ετσι μοναχα οπως εσυ γνωριζεις
μην το ξεχασεις,
μην ξεχασεις αυτα που γνωριζεις.
Γινε οδοιπορος, παρε την σαγη σου και προχωρα
με βηματα οσο παταει
η πολυαγαπημενη μας γατα,
προς θεου
μην ξεχνας να ταϊζεις την γατα!
Μην ξεχασεις τις φωτογραφιες μου,
να τις πεταξεις στο τζακι
να τις παρει η φλογα και να τις στείλει στα ουρανια,
τα στοιχεια δεν εχουν θεση στο κρεβατι,
ο ογμος ειναι αυτος που θα ποτισει τα λουλουδια
που τόσο αγαπας,
μην ξεχασεις να ποτιζεις τα λουλουδια!
Μην ξεχασεις να χαριζεις χαμογελα
στα στιγμαιότυπα της μερας,
και οταν η νυχτα φτάσει
μην ξεχασεις να διαλέξεις αυτο το ποιημα
να γινει η θύμισή σου πάλι ίδια
την επόμενη μέρα.
Αν, όμως, φύγω,
μην ξεχασεις να με θυμάσαι
μην ξεχασεις ότι η απουσία σου όπου κι' αν είμαι,
αν θα έχει υπόσταση όλος ο κόσμος,
θα μου κρατά παρέα
σ'αστερισμούς που μόνο
σε ένα ποιημα υπάρχουν
και θα 'στε και 'σεις μέσα
μαζί μου
θα 'μαστε όλοι μαζί...

Στης νύχτας τη μεριά

Το φιλί σου χαραγμένο στα δειλά μονοπάτια του μυαλού μου,
φάσκει εμπρός στην αλήθεια του φωτός
σε μια αγκαλιά που φύεται ο δυϊσμός της ύπαρξής σου
μέθεξη για φυλαχτό στης νύχτας τη μεριά.

Περί τραπεζίου παραδοχές

Μια γεωμετρία μαρτυρώ,
στο σύνολο των πραγμάτων
αυτών που αντιμάχονται το όλον
με την λογική ή το αφηρημένο.
Το όλον έχει άντυγα το ίδιο,
η λογική το τραπέζιο
γεμάτο γωνίες που πόνο φέρουν
και το αφηρημένο
τους ποιητές.

Αλήθεια τί θα επέλεγες
σε τούτο το ξημέρωμα να ονειρευτείς;
Την άντυγα, το τραπέζιο ή το αφηρημένο;
Παρεμβάλομαι στην σκέψη σου
και παραδέχομαι ότι στα δύο τελευταία
διόλου δεν μπορώ να επιλέξω...

Αν το θέλεις

Αν ψάχνεις έρωτα
σαν τιτίβισμα, στ'αυτιά σου, του ανέμου
μέγιστους χορηγούς οι υποσχέσεις
μια τεθλασμένη ζωή
ξέρεις που θα με βρείς...

Αν θέλεις χάδια
αγγίγματα, γλυκίσματα, μικρά σμαράγδια
φιλάγγιχτα θέσφατα του νου σου
μια καταρρίπτουσα αστρόσκονη
ξέρεις το γιατί.

Αν, επιμένουσα, νικάς τα «μη» σου
λεξιπλέκοντας τις επιθυμίες σου
με ονειράτα και όμορφα δειλινά
ξέρεις τι να πράξεις.

Σχημάτισε τον αριθμό της βούλησής σου
Όταν σε φωνάζω να έρθεις, να αντιδράς!
Γιατί τα «πρέπει», τα μαντάτα και τα θέλω
σαν άλλη εκδιδόμενη της καρδιάς
θέλεις και παθαίνεις.

Τότε φύλαγε λιγάκι λίγο αέρα
σε μια τόσο δα μικρή φιάλη
από όνειρα για δυο σε μια θέση
στο ποτό μου η προδοσία λάδι στην φωτιά
πάρε με μαζί σου αν το θέλεις...

Specification

Έμαθες να ζεις
μέσα σε χρυσές συσκευασίες
και η μειλίχια όψη σου
εμετική φαμφάρα,
ρομποτισμός στα λόγια σου
γαλουχίες χάρτινες σήψεις.
Ζήσε με specification,
μαλάκα.

Ένας φίλος χαρτί

Νομίζω ρώτησα έναν φίλο-χαρτί
το όνομά σου
η θύμισή σου είναι οικεία σε μένα.
Ίσως να είναι το είδωλό σου
σε ένα καθρέυτη της ψυχής μου
που διαγράφει την τάση
μιας ψυχοσύνθεσης
με επίκαιρα περιεχόμενα.
Κάποτε,σε κάποια γωνιά
αυτής της Γης,
είχα διαβάσει
τα έσω κατάστιχά σου.
Όταν θα σ' αναγνωρίσω
θα σου χαρίσω
δυσ οκάδες λέξεις
σ' ανταπόδοση.
Σαν να 'τανε βράδυ
που άκουγα την μελωδία
μιας εσώτερης παλινωδίας.
Φως ζητάω και χρώμα
δεν είναι λίγα
και ας μου θέτεις
αμφίβολα πλαίσια.
Ακόμη, έχω την πίστη
πως η ποίηση
είναι καταθέσεις, όχι σε βιβλιάρια,
αλλά ψυχής.
Κι αν ,τελικά, είναι μια πλάνη
το αν σε γνωρίζω
θα μεταλάβω το αποτύπωμά σου
στο χαρτί.
Όταν συμβεί αυτό
θα γίνω αυτόκοος μάρτυς
μιας ουτοπικής ευαισθησίας.

Σαν γίνει αυτό θα καταλήξω
ότι δεν χρειάζεται ταυτότητα
για έναν ποιητή.

Ο Σοφός και το Παιδί

Ας περάσει και αυτό το απόγευμα όπως πέρασαν και τα άλλα. Ίσως είναι καλύτερα έτσι. Γιατί η αστάθεια φοβίζει τον άνθρωπο. Η αλλαγή φοβίζει τον άνθρωπο. Το άγνωστο του κατακερματίζει τον αυτοπροσδιορισμό του. Η διττή σημασία του μέλλοντος κάνει τον άνθρωπο ναπισωβαδίζει. Να μην είναι σίγουρος για τις επιλογές που έχει μπροστά του. Για τους δρόμους που καλείται να διαβεί σε ένα καλύτερο αύριο.

Ο Σοφός ήταν σκεπτικός. Στο δάσος συνέβαιναν ολόενα και πιο άσχημα πράγματα. Όμως η ενηλικίωση, ανεξαρτήτου ηλικίας, είναι κάτι που όλοι οι άνθρωποι καλούνται να προσπεράσουν. Να περάσουν στο επόμενο επίπεδο διανόησης, αντίληψης και ματιάς στα τεκταινόμενα. Το Παιδί καθόταν αντίκρου του σε μια άβολη καρέκλα. Παρατηρούσε με δέος τα μάτια του Σοφού να είναι βουτηγμένα στα γραπτά του και φανταζόταν εντελώς διαφορετικά πράγματα από αυτά που πραγματικά τον απασχολούσαν. Τα ζαρωμένα μάτια του άφησαν την εντύπωση ότι τον διακατέχει μια ανησυχία. Η επιμονή να εκδηλώσει μία συγκεκριμένη ερώτηση στο Παιδί, την οποία θα κατανοήσει και θα απατήσει εν πλήρει συνειδήσει, ήταν οι πιο δύσκολες στιγμές στην ζωή του. Προσπαθούσε πια να αποκρυπτογραφήσει τις σκέψεις του δικού του Σοφού όταν ήταν ο ίδιος Παιδί. Αναζητούσε εκείνη την αθώτητα με την οποία εκείνος είχε πάρει την απόφαση για το μεγάλο βήμα, έτσι ώστε η ερώτηση που θα κάνει στο Παιδί, αντίστοιχα, να έχει έναν ομαλό, ανεπαίσθητο, σαν το δροσερό ανοιξιιάτικο αεράκι στα άνθη της Μάνας Γης, προσανατολισμό, που δεν θα τον φοβίσει, ενώ αντίθετα θα τον καθοδηγήσει στην σωστή ρότα.

Λένε ότι όταν μπορείς να εξηγήσεις κάτι σε ένα Παιδί, τότε το έχεις κατανοήσει πλήρως εσύ ο ίδιος. Όμως στην ζωή συμβαίνουν τόσο αντιφατικά πράγματα, που σχεδόν είναι αδύνατο να τα εξηγήσει κανείς με τους συμβιβασμούς της λογικής, της νομοτέλειας και της ιστορικής καταγραφής του ανθρώπινου είδους πάνω σε αυτόν τον κόσμο. Πάντοτε κάτι τέτοιο φαντάζει αδύνατο, άπιαστο, ασύμφωνο με όλα όσα έχει μάθει ο Σοφός στα τόσα χρόνια της εμπειρικής του αδιαλλαξίας. Όμως τον βασανίζει το χρέος του να εκπαιδεύσει το Παιδί για να πάρει τον σωστό δρόμο.

Εν τέλει, άφησε την γραφίδα του πάνω στο τραπέζι και ανακάτεψε τις σημειώσεις του, σαν να προσπαθούσε να βάλει τις σκέψεις του σε μια σειρά. Κοίταξε το Παιδί στα μάτια και ζωγράφησε ένα ανέμελο χαμόγελο στο πρόσωπό του, ώστε να πιάσει εξαπίνης την ήδη ταραγμένη, μπερδεμένη και φοβισμένη Σκέψη του Παιδιού. “Για να σε ακούσει ένα Παιδί, πρώτα πρέπει να χαμηλώσεις το ανάστημά σου”, σκέφτηκε.

Το Παιδί αποκρυπτογραφούσε τα πάντα. Σαν να γνώριζε ήδη τί θα τον ρωτήσει. Παρατηρούσε στα ακροδάχτυλά του την νευρικότητα και συμπονούσε την προσπάθειά να του μιλήσει με πιο απλά λόγια απ' όσο, εξόφθαλμα, οι σκέψεις του βρίσκονταν σε σύγχυση. Του αντιγύρισε ένα ήσυχο χαμόγελο.

Εκείνος σοβάρειψε απότομα. Σαν να κατέληξε στις σκέψεις του και να κατέληξε σε κάτι που δεν του άρεσε. Σαν το μυαλό του να έκανε αποτρόπαιους παραλληλισμούς και άσχημα παιχνίδια. Άλλωστε ποιος δεν θα ήθελε να μείνει για πάντα Παιδί;

“Ήρθε η ώρα να γίνεις Άνδρας”, του είπε με το πιο σοβαρό ύφος που μπορούσε να πάρει, ο Σοφός. “Το θέλεις;”, κατέληξε.

Ήξερε ότι το Παιδί, όπως και κάθε Παιδί βιάζεται να μεγαλώσει. Ήξερε ότι στα πρώτα χρόνια της ζωής του ανθρώπου ο χρόνος είναι εχθρός, ενώ στα τελευταία φίλος. Εκμεταλλεύτηκε όλη του την σοφία, το πολύτιμο απόκτημά που διαχρονικά επεδίωκε για να γίνει Σοφός. Όμως κάθε φορά, κάθε στιγμή που έρχεται η στιγμή της απόφασης αισθάνεται υψηλό το φρόνημα της ευθύνης μέσα του.

“Θέλω!”, απάντησε το αγόρι, επιβεβαιώνοντας τις υποθέσεις του Σοφού. “Αλλά τί πρέπει να κάνω;”, ρώτησε.

“Πρέπει να ζήσεις στο Λάσος”, είπε ο Σοφός στον ίδιο σοβαρό τόνο.

“Μα, αυτό είναι εύκολο! Το Λάσος είναι όμορφο!”, είπε το παιδί.

Ο Σοφός μάντεψε σωστά. “Η ευτυχία του παιδιού πηγάζει από την άγνοια κινδύνου”, σκέφτηκε. Ανακάθισε στην καρέκλα του, ακουμπώντας την πλάτη του πίσω και στηρίζοντας το κεφάλι του έχοντας πλέξει τα δάχτυλά του από πίσω. Ήξερε μέσα του ότι είχε κάνει την σωστή ερώτηση για το Παιδί, και εκείνο απάντησε όπως είχε προβλέψει. Το φως των κεριών τρεμπάζει και έκανε τις σκιές των πραγμάτων στο δωμάτιο να χορεύουν.

“Πράγματι, νεαρέ μου, το Λάσος είναι όμορφο, έχει όμως και κινδύνους”, αντιγύρισε. “Είσαι έτοιμος να ξεκινήσεις;”

“Είμαι έτοιμος! Οι φίλοι μου και γω τόσο καιρό συζητάμε για αυτήν τη στιγμή! Ήρθε επιτέλους η ώρα να γίνω και γω πολεμιστής, κυνηγός, άξιος απόγονος του πατέρα μου!”, είπε το Παιδί με περίσσιο θάρρος.

Ο Σοφός αναγνώριζε στο Παιδί ότι είχε όλα τα προσόντα να γίνει, πράγματι, άξιος απόγονος του πατέρα του. Εντόπισε μια φλόγα μέσα του που σιγοκαίει, έτοιμη να αναζωπυρώσει την θέλησή του για ζωή. Ήταν, ήδη, ένας μικρός πολεμιστής.

“Από πού να ξεκινήσω;”, ρώτησε το Παιδί, αδημονώντας να ξεκινήσει το ταξίδι του.

“Μικρέ μου, να ξέρεις ότι ο δρόμος που διάλεξες να ακολουθήσεις , είναι μακρύς και δύσβατος. Πρέπει να εξασφαλίσεις την τροφή σου, να παλέψεις για τα ιδανικά σου, να πάρεις τις σωστές αποφάσεις και να μην πιωβαδίσεις ποτέ σου. Πρέπει να μην γυρίσεις ποτέ σου πίσω κλαίγοντας και να μην μετανιώσεις για την απόφασή σου. Πρέπει να επιμένεις στις επιλογές σου και με θάρρος και όση σοφία διαθέτεις να πάρεις την σωστή πορεία που θα σε κάνει, ένα όμορφο πρωϊνό, να γυρίσεις πίσω και να πάρεις την θέση μου.”

Τα μάτια του Παιδιού σχεδόν βούρκωσαν. Παρατηρούσαν με προσοχή τις συμβουλές του Σοφού και εντόπιζαν, με περίσσεια αμφιβολία, τα όσα του έλεγε.

“Στο Λάσος είναι όμορφα! Ακούγεται ο βόμβος των μελισσών, μυρίζουν τα άνθη της ρίγανης, δεν είσαι ποτέ μόνος καθώς μια σοφή κουκουβάγια πάντα σε παρακολουθεί, υπάρχει άφθονο , δροσερό, τρεχούμενο νερό και ζώα για να τραφώ. Υπάρχουν δρόμοι και άγνωστα μονοπάτια έτοιμα να τα ανακαλύψω! Υπάρχουν ελάφια που ζουν ειρηνικά και αετοί που κυνηγούν τα φίδια! Υπάρχουν σπηλιές για να κοιμηθώ και να προστατευτώ από το κρύο, λαγοί για να τραφώ, αρκούδες για να κυνηγίσω και να ντυθώ ζεστά! Ξέρω να κυνηγώ! Είμαι καλός στο σημάδι! Τα κλαδιά είναι άπειρα για να φτιάξω μια καλή και στέρεα καλύβα! Και θα έρθει κάποια στιγμή που θα γνωρίσω και γω την δικιά μου νεράιδα και θα της ζητήσω να γίνει γυναίκα μου! Θα κάνουμε τα δικά μας παιδιά! Θα...”

“Μικρέ μου μη βιάζεσαι...”, του είπε ο Σοφός με αυστηρό τόνο.

“Τα έχω σκεφτεί όλα!”, του αντιγύρισε το Παιδί, σφίγγοντας τα στηρίγματα της καρέκλας του με όλη του την δύναμη.

“Στο Λάσος υπάρχουν οι λύκοι, μικρέ μου, άκουσέ με! Είναι ύπουλοι και δεινοί κυνηγοί. Οι αρκούδες δεν είναι και τόσο εύκολα θηράματα. Τα φίδια κρύβονται από τους αετούς στα πιο απίθανα μέρη. Η σοφία της κουκουβάγιας δεν σε ακολουθεί για πάντα, πρέπει να την μελετήσεις πρώτα. Στις σπηλιές

υπάρχουν ήδη άλλοι κυνηγοί και θα πρέπει να συμφωνήσεις μαζί τους για να μείνεις εκεί. Τα άγνωστα μονοπάτια δεν οδηγούν σε όμορφα ξέφωτα πάντα. Και εν τέλει είσαι μόνος σου σε ένα πραγματικά αφιλόξενο περιβάλλον...”, κατέληξε. “Είσαι σίγουρος ότι το θέλεις πραγματικά;”, το ρώτησε μειλίχια.

“Δεν φοβάμαι!”, του είπε το Παιδί με θάρρος. “Δεν θα φοβηθώ έναν λύκο. Θα προσέχω όταν σηκώνω τις πέτρες μήπως και κρύβεται δειλά κάποιο φίδι. Με τους άλλους κυνηγούς θα μοιράζομαι τα θηράματα. Οι αρκούδες είναι αρκετά μεγάλες για να τις πετύχεις! Θα βρεις σίγουρα τον στόχο σου! Αν τα μονοπάτια δεν οδηγούν σε ασφαλή μέρη θα γυρίζω πίσω!”. Είναι πράγματι ένα γενναίο Παιδί!

“Οι λύκοι κυνηγούν σε αγέλες , με τόσα μέλη που θα έπρεπε να έχεις δέκα οπλισμένα χέρια για να τα βγάλεις πέρα. Τα φίδια δεν είναι δειλά, είναι πονηρά. Οι άλλοι κυνηγοί δεν θα είναι όλοι τους φιλικοί. Και μερικές φορές στα μονοπάτια χάνεις τα σημάδια για να γυρίσεις πίσω.”

Το Παιδί φάνηκε να σκέφτεται τα επιχειρήματα που του έθεσε ο Σοφός, σαν να τον κυριεύε ο φόβος ολοένα και περισσότερο. Όμως έβαλε το μυαλό του να δουλέψει.

“Εσύ, Σοφέ γέροντα, δεν φοβήθηκαν τα χρόνια που έζησες στο Λάσος;”

“Φοβήθηκα...”, απάντησε ο Σοφός. Διαπίστωσε ότι η ερώτηση του Παιδιού αποδιοργάνωσε την σκέψη του.

“Τί φοβήθηκαν περισσότερο απ’ όλα; Τους λύκους, τα φίδια, τις αρκούδες, τί απ’ όλα;”, ρώτησε το Παιδί , σαν να είχε το πρώτο χέρι στην κουβέντα.

“Τον εαυτό μου!”, απάντησε ο Σοφός με μια ειλικρίνεια που έγινε εμφανής.

Το Παιδί κόμπιασε. Ήταν φανερό πως δεν κατάλαβε τί του είπε ο Σοφός, σαν να μην άκουσε καλά. Ο Σοφός θελήσε να δώσει επεξηγήσεις που θα ήταν μάλλον μάταιες, αλλά θεωρούσε χρέος του να τις αναφέρει. Τις συμπύκνωσε όμως σε μία φράση:

“Το πιο επικίνδυνο ζώο, μικρέ μου, είναι ο άνθρωπος...”, του είπε.

Το παιδί έμεινε δυο στιγμές σιωπηλό. Έπειτα , χωρίς να έχει καταλάβει τί του είπε , πήρε το σακίδιό του, το κοντάρι του και αποχαιρέτησε τον γέροντα. Εκείνος έμεινε με το μετείκασμα του Παιδιού να κλείνει πίσω του την πόρτα. Ήταν εκείνη η μοναδική στιγμή που ο Σοφός αιστάνθηκε ότι έκανε

το χρέος του στο αέρα. Το Παιδί έγινε Άντρας. Ήταν σίγουρος ότι θα περνούσαν πολλά χρόνια που ίσως το Παιδί θα καταλάβαινε τα λεγόμενά του. Όμως γνώριζε ότι αυτή η μοναδική τελευταία φράση και κυρίως η σιωπή που ακολούθησε θα ήταν χαραγμένη στην ψυχή του για την υπόλοιπη ζωή του.

Τώρα πια, το μόνο που μπορούσε να του δώσει απλόχερα, ήταν η ευχή του...

Αρχίγραμμα/ποίηση
2015